

6. Com un cel estrellat

—L'heu vist? —va exclamar l'Ona—. Allà n'ha caigut una!
—Doncs jo no veig res! —es va queixar la seva germana—. Això és un rotllo!
—Deus estar enlluernada de tant jugar amb la llanterna! —li va dir son pare.
—Paciència... —va afegir la mare—. Quan els ulls se t'acostumin a la foscor, les veuràs totes.

Feia dies que preparaven aquella sortida per veure la pluja d'estels, que segons les notícies, seria la més espectacular dels últims 100 anys. A la tarda, van preparar els entrepans del sopar i van comprovar que les llanternes tinguessin les piles carregades. Els pares coneixien un lloc que era fantàstic per veure el cel estrellat. Era dalt d'un turó, apartat de la ciutat, sense arbres ni llums que els poguessin molestar, això sí, per arribar-hi calia fer una excursió. L'Ona i la Marina estaven il·lusionades, portaven dies fullejant el llibre d'astronomia que els havia deixat l'avi i que parlava sobre galàxies, estrelles, planetes... Les dues germanes van mirar, meravellades, les fotografies que hi havia de la Lluna, del planeta Terra, del Sol i les tempestes solars... També hi van trobar unes plantilles transparents, amb totes les constel·lacions dibuixades i les van posar a la motxilla per fer-les servir aquella nit.

—Ooooh! —va fer la Marina, al cap d'una estona—. Ara sí que les veig, n'hi ha una pila!
—Allà! —va cridar la mare—. L'heu vist, aquesta?
—Jo sí que l'he vist! Ha caigut cap aquell costat, oi? —va fer la Marina, assenyalant enlaire—. Quina emoció!
—Això que cau —els va dir l'Ona— no són estrelles, són meteoroides de la cua d'un cometa!
—Ah, com aquell on viu el Petit Príncep? —va preguntar la Marina.
—Noooooo... —va sospirar la seva germana—. El Petit Príncep viu en un asteroide, els meteoroides són una altra cosa! És que no saps res, eh?
—No li parlis així a la teva germana, Ona! —va saltar la mare—. És més petita que tu i encara no les sap aquestes coses.
—D'acoooooord... —va rondinar l'Ona—. Em sap greeeeeu, Marina.
—A veure, explica'ns això d'aquest cometa que jo ja no me'n recordo! —li va demanar, la mare.

L'Ona els va explicar d'on queia aquella pluja d'estels, i és que cada any, entre els mesos de juliol i agost, la Terra es troba amb la pols còsmica que deixa el cometa Swift-Tuttle, al seu pas. Quan les partícules interestel·lars de la seva cua entren en contacte amb l'atmosfera de la Terra, s'encenen i es transformen en meteors o estrelles fugaces. Tots tres, se l'escoltaven fascinats.

Quan ja portaven una estona veient caure alguns estels, la Marina va treure les plantilles de l'avi i van començar a buscar les constel·lacions que hi sortien. Van trobar l'Óssa Major, Perseu, Cassiopea... i també, l'estrella polar. El pare els va explicar que era com una brúixola, sempre assenyalava el nord i que, en altres temps, la gent s'orientava a partir del moviment del Sol i de la posició de les estrelles.

Hipnotitzats per la immensitat d'aquell cel estrellat, es van quedar una bona estona en silenci, acompanyats del cant llunyà de les granotes, dels grills i d'algun mussol.

—Un dia, quan anava a la classe dels Esquimals —va dir, de cop i volta l'Ona—, el Ricard ens va explicar el conte d'una poma que volia ser una estrella, fins que un dia una nena la va partir pel mig i va descobrir que, en el seu cor, sempre n'havia tingut una.

—Me'n recordo, d'aquesta història —va somriure el pare—, des d'aleshores, a casa partim totes les pomes al través.

—Sí, a nosaltres també ens l'ha explicat, —va fer la Marina, que aquell curs havia tingut el Ricard de tutor—, i després vam escriure tot allò que ens feia brillar en una poma de cartolina i les vam penjar en una pomera que vam fer entre tota la classe.

—Caram, quines coses més «xules» que feu a l'escola —va dir la mare—. Tant de bo me n'haguessin parlat a mi, quan era petita, d'aquesta estrella.

Es va fer un silenci d'aquells pensatius que va durar una bona estona i, aleshores, la Marina va dir:

—Si brilléssim de veritat, el món seria com un cel estrellat!

—Doncs sí, i llavors veuríem que els altres brillen igual que nosaltres —va afegir l'Ona.

—Bé, igual, igual... —va seguir la Marina—. Al cel hi ha algunes estrelles que brillen més que les altres.

—I nosaltres també! —va respondre l'Ona—. Hi ha dies que brillen més que d'altres!

—Doncs jo, quan estic trista dec brillar com aquell puntet d'allà, que gairebé ni es veu —va assenyalar la mare—. En canvi, quan estic amb vosaltres, brillo com l'estrella polar!

—Quan t'enfades, no, eh mare? —va deixar anar l'Ona.

—És veritat, quan m'enfado no brillo gaire —va riure la mare—, és que en feu cada una!

—Ara que hi penso —va bromejar el pare—, si el món és com un cel estrellat, la nostra família deu ser com una constel·lació d'aquestes, oi?

Tots quatre van estar parlant de com els feien brillar algunes emocions com l'alegria, l'enuig, la por, l'amor o la tristesa, i de com n'era d'important sentir-se bé per estar bé amb els altres.

—El cel és més bonic quan totes les estrelles brillen a la vegada —va dir l'Ona.

—Per això, el Ricard sempre ens diu que és tan important que ens cuidem els uns als altres —va explicar la Marina—, perquè tothom pugui brillar.

—A vegades ens costa de veure, la llum dels altres... —va sospirar la mare—. Sobretot si els tenim enveja o hi estem enfadats.

—Potser només es tracta d'acostumar-hi els ulls —va continuar el pare—, com tu al principi, recordes Marina?

—O potser, com deia el Petit Príncep, l'essencial és invisible als ulls... —va dir la Marina.

—I només s'hi veu bé amb el cor! —van fer totes dues, alhora.